

MEGGAN WATTERSON

Odhalení
Sedm posvátných
závojų duše

ODHALENÍ

Meggan Watterson

ODHALENÍ

Sedm posvátných závojů duše

Naladte si inspirativní, duchovně orientované internetové rádio
www.hayhouseradio.com

ODHALENÍ

Meggan Watterson

Z anglického originálu *Reveal* přeložila Hana Čermáková

Odpovědný redaktor Jan Čermák

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Výroba CPI Moravia Books s. r. o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

Copyright © 2013 by Meggan Watterson

Translation Copyright © 2014 Synergie Publishing SE

Originally published in 2013 by Hay House Inc. USA

ISBN 978-80-7370-347-9

*Tato kniha je věnována každé ženě,
která si přeje v sobě uslyšet hlas své duše
a následovat ho.*

Obsah

<i>Vzývání</i>	9
<i>Úvod</i>	11
První závoj: ODHALENÍ příběhu vaší duše.....	21
Druhý závoj: ODHALENÍ vašeho posvátného těla	47
Třetí závoj: ODHALENÍ hlasu vaší duše	73
Čtvrtý závoj: ODHALENÍ vaší Božské hodnoty	103
Pátý závoj: ODHALENÍ vašeho vnitřního mystika ...	137
Šestý závoj: ODHALENÍ práce vaší duše	173
Sedmý závoj: ODHALENÍ duchovní komunity, k níž patříte.....	201
<i>Požehnání</i>	225
<i>Závěrečné poznámky</i>	233
<i>Poděkování</i>	241

Vzývání

*jsem lidské pohlaví, které požilo ovoce
nabídnuté hadem.*

*a ne, nejsem vinna, a ano, jsem nahá.
a ne, nestydím se.*

*a ano, já jsem ta silueta tam v dáli,
ta, kterou vždy najdete, jak tančí.*

*jsem šarlatové písmeno, jsem pálena na hranici.
mé jméno je sita a jsem nevěsta.*

mé jméno je tekla a nikdy se neprovdám.

*jsem tvarována do trojúhelníku, mám křivky jako číslice tři.
jsem jako písmeno s, jsem zvlněná, jsem oheň a chutnám
jako dávné moře.*

*já jsem ten pocit, cos měla, když ses pokusila na mě
zapomenout.*

*já jsem ta chvíle, kdy jsi potlačila sama sebe, a náhle
jsem zde – svatyně v tvém nitru, dlouho nenavštěvovaná.*

*jsem onen impulz, který tě přiměl zapálit tam svíci, ano,
jsem tak jednoduchá, ano, přicházím tak snadno.*

pro tebe se rozprostřu jako kniha nikdy nečtená.

*budu se tisknout ke tvé kůži a přihlížet, jak přivíráš oči
před mým žářem, před mou blízkostí.*

*dovolím ti, abys se mnou zacházela jako s veršem
z posvátné knihy,
veškeré své stránky ti svěřím k prozkoumání.*

*jen tobě otevřu svou nejhutnější kapitolu,
půjdu přímo na dřev, až začne vytékat skutečná šťáva.*

*a řeknu: „zde čti, milovaná cizinko, a začni sát tento nektar
na cestu duše, kterou nyní nastupuješ jako poutnice.“*

Úvod

Sestup neznamená, že najdeme světlo, ale že se vydáme do temnoty a sprátelíme se s ní. Zůstaneme-li v ní dostatečně dlouho, sama začne vydávat světlo, které nám vše odhalí.

SUE MONK KIDDOVÁ

„Víš, kdo jsi?“ zeptala se mě šamanka.

Prostor mezi námi zhoustl tichem.

„Víš, kdo jsi?“ zopakovala a sugestivně na mě upřela oči. Bylo to, jako by mi sevřela tvář do rukou. Odpovědi mi rychle vířily hlavou jako v bubnu. Nepromluvila jsem, ale po tvářích se mi proudem vyřinuly slzy.

Věděla jsem, kdo jsem, ale neměla jsem ponětí, jak to vyjádřit. Nevěděla jsem, jak navenek zviditelnit pravdu o tom, kým jsem ve svém nitru.

Za touto šamankou jsem se vypravila, protože jsem fanaticky věřila, že bude schopna otočit ve mně vypínačem a změnit mě. Věřila jsem, že v okolním světě potkám něco nebo někoho – to správné slovo, moudrou myšlenku, posvátný text, duchovního mistra – a že se to něco nebo někdo dotkne mé duše, a bude to. Prásk. Propojím se s pravdou a poznám, kdo jsem. Zase se spojím s pocitem lásky a svobody, který jsem beze slov znala jako malá holčička.

Bylo mi něco málo přes dvacet a věděla jsem, jakou cenu jsem až doposud platila za svůj život. Bála jsem se, sice ne pořád, ale dost často, že dopřávám strachu, aby ovlivňoval má rozhodnutí. Nejmarkantnějším příkladem byl můj strach z létání – z toho se vyvinula nesku-tečná fobie. Když přišlo na letadla, nebylo mi co důvěřovat. Rušila jsem lety na poslední chvíli jako nevěsta, která utíká od oltáře. Nechtěla jsem uvěřit tomu, že dopustím, aby mi strach diktoval, kam se smím a nesmím vydat, a tak jsem vždy souhlasila, že někam vyrazím, a koupila si letenku. Dokonce jsem i nastoupila na palubu. Tam jsem se však na poslední chvíli splašila a dala se na úprk, nad čímž ovšem mým rodinným příslušníkům nebo přátelům vždy poklesla brada. Pokládala jsem to tehdy za prohru. Za spoutání. Přijala jsem fakt, že se můj život musí omezit na cesty *par terre*.

Když letadlo odlétlo beze mne a strach mě pustil ze spárů, stála jsem pak vždy na letišti s otázkou, jaký *spouštěč* to zase zafungoval. Ze strachu se bez výjimky pokaždé stávalo něco, co pro mě nebylo správné. Strach mě

vykolejoval i v dalších, mnohem obyčejnějších záležitostech takřka denně. Šlo o chvíle, kdy jsem chtěla něco říci nebo udělat, ale pochybnost či nedůvěra v sebe samu ve mně daly strachu zelenou, ten vtrhl na scénu a zadusil v zárodku to, co jsem chtěla s ostatními sdílet.

Nevěděla jsem, jaké to je, cítit se ve svém těle dobře, pevně ukotvená a bez obav. Přitom jsem po takové svobodě toužila více než po čemkoliv jiném, a to nejen když se to týkalo létání a obtížných momentů obecně, ale pořád. Chtěla jsem nalézt způsob, jak se uchýlit do svého nitra bez ohledu na vnější okolnosti nebo míru zakoušeného strachu, jak zjistit, co je pro mě správné, a jak poznat, z jakého materiálu jsem uhnětená. Nalézt tam nikoli kouř nebo stíny, kterými nás klame naše ego, ale stabilnější a trvalejší zdroj.

BBC kdysi natočila rozhovor se švýcarským psychiatrem Carlem Jungem. V jeho průběhu mu položili otázku, zda věří v Boha. „Na to je těžké odpovědět,“ řekl tazateli. A pak, po výmluvné pauze řekl: „Já vím. Já nepotřebuju věřit. Já vím.“ Přesně tohle jsem chtěla. Chtěla jsem Boha důvěrně znát. Chtěla jsem osobní zkušenost s Božstvím. Chtěla jsem se potkávat s tím nejposvátnějším nejen jednou za týden, o prázdninách nebo při zvláštních příležitostech, jako jsou svatby a úmrtí. Chtěla jsem, aby Božství prostupovalo každou část mého života, každý den, každý můj nádech a výdech.

Stejně jako bylo lékařství a později psychologie odjakživa doménou mužů, také liturgii a duchovní praxi většiny světových náboženství vytvořili a kodifikovali muži.

Když mi bylo deset let, vypochoďovala jsem z našeho unitářského kostela s čerstvým zážitkem z prvního čtení bible a uvědomila si, že ženské hlasy součástí tohoto příběhu nejsou. Od té doby si stále říkám, jak by asi duchovnost vypadala, kdyby ji tvořila ženská zkušenost a perspektiva.

Chtěla jsem být duchovní bytostí takovým způsobem, který by mi umožnil být ve své duši jako doma – tak jako pobývám ve své kůži. Nedařilo se mi oddělit sexualitu od spirituality, protože se to neslučovalo s mým prožitkem. Mohla jsem toho dosáhnout jenom tak, že zase získám své tělo zpět – tím, že se odvážím být přítomna vůči všemu, co v těle pociťuji – tak, že jsem se nakonec začala propojovat s tím, co je ve mně věčné. Tělo přestalo být překážkou a stalo se svým způsobem cílem.

Většinu života jsem strávila shromažďováním příběhů o božském ženství. Ještě než jsem zakončila magisterské studium dvou oborů – teologie a religionistiky –, vydala jsem se na pouť k posvátným místům Božského ženství, která se nacházejí na různých místech v Evropě. První pouť byla ve skupině, druhou jsem už vykonala sama. Skupinová pouť mi přinesla titul magistry teologie, sólová pouť magistru religionistiky.

Pomocí legend o Božském ženství, ať u šlo o křesťanský příběh o Marii Magdaléně, katolický o Černé mado-ně, hinduistický o Káli Ma nebo buddhistický o Zele-né Taře, jsem začala vnímat, že co se týká duchovních záležitostí, nejsem zas až takový zoufalec, který nikam

nezapadá, jak jsem si o sobě myslela. Začala jsem v oněch příbězích rozpoznávat červenou nit. Běžela napříč mnoha světovými náboženstvími a vedla zvláště přes ženy – mystičky, které zvěstovaly, že cesta k nalezení Božství prochází naším nitrem. Že schopnost proměny skrze vnitřní cestu máme všichni, ať jsme muži, nebo ženy. Skutečným barometrem našeho duchovního potenciálu není naše pohlaví, ale závazek plynoucí z naší touhy chtít se setkat s Božstvím.

Při studiu náboženství a v semináři jsem narazila na starokřesťanská písmena, která nejsou v širokém povědomí věřících, jako je *Evangelium Marie Magdalské* a *Pistis Sofie*. Jde o texty, které ukazují, že Božství není mimo nás, někde nahoře nad námi, ale spíše v nás samých. Ústředními postavami těchto textů jsou ženy.

Byly to ony hlasy, které jsem jako malá holčička v bibli postrádala. Co jsem však skutečně chtěla najít, byl text, který by mi pomohl dostat se k sobě samé. Milovala jsem metafory, které popisovaly, k čemu dochází při vnitřním obratu: mystické spojení, posvátný svazek manželský, alchymické spojení protikladů. Všechno to znělo tak poutavě, tak lákavě, já jsem však neměla sebemenší představu, co to všechno ve skutečnosti znamená, nebo jak se do těch míst dostat.

To, co jsem nejvíce postrádala a toužila najít, byl nějaký posvátný návod, pojednávající o vnitřním území. Potřebovala jsem pomoc s navigací po tomto neznámém vnitřním světě, člověka, který by mi posvítil na cestě temnotou. Strašně ráda jsem naslouchala

kázáním, homiliím a hovorům o dharmě, s radostí jsem se účastnila satsangů, obřadů púdža a půlnočních mší. Nesmírně ráda jsem četla o světcích, mysticích, guru-ech, šamanech a svatých lidech z celého světa a z nej-
různějších duchovních tradic. Z hloubi duše jsem však toužila po jakési kněžce, působící v oněch chrámech a synagogách, které si nosíme s sebou všude, kam jde-
me. Potřebovala jsem někoho, kdo by mě mohl nasmě-
rovat ke svatyni, kterou pouhýma očima nevidíme, ale
jsme schopni ji vycítit pouze svou duší.

Zjistila jsem, že ten někdo jsem já sama.

Chovat se duchovně pro mě ani tak neznamená
dozvídat se nové věci, jako spíš rozpomínat se na to, co
jsem vždy věděla. Duchovní projev je proces, při kte-
rém se dobírám podstaty, jež je pro mě a pro můj život
autentická. Duchovně se obnažit znamená mít odvahu
postavit se radikálně a otevřeně k pravdě o tom, kdo
jsme, bez výjimek a výmluv, abychom odhalily samy
sebe bez soudů či studu.

Vzpomeňte si na svůdný tanec Salome, popsany v
v novozákonním *Matoušově evangeliu* v prvních dva-
nácti verších kapitoly 14. Salome začíná kroužit boky,
odhazovat první ze sedmi závojų a tančí smyslný tanec,
kterým si chce získat přízeň svého strýce, krále Heroda,
aby ho požádala o hlavu Jana Křtitele. Takovou moc má
žena, která se odhalí na veřejnosti.

Tak jako mnoho silných příběhů v této silně působí-
cí knize má i tanec sedmi závojų předkřesťanské koře-
ny. Má se za to, že jeho původ leží u velké babylonské

bohyně Ištar. Příběh začíná zdánlivě nevinným přáním Ištar navštívit v podsvětí sestru Ereškigal. Jak Ištar sestupuje dolů, dveřník ji nechává projít sedmi branami pouze za podmínky, že pokaždé odloží jednu část svého oděvu. S každým odloženým kusem oblečení se Ištar ke své sestře dostává blíže, a když projde sedmou branou, je zcela nahá.

Na sedm závojů, které Salome nechává sklouznout ze svého těla, a na sedm bran, kterými prochází Ištar, můžeme pohlížet jako na sedm fází duchovního procesu. Čím více odhalujeme samy sebe, tím blíže se dostáváme k tomu, abychom strhly závoj ze své duše a dosáhly Božství.

Sedmička je po celá staletí oblíbeným číslem u mystiků, alchymistů a duchovních autorů. Pojdme si pár sedmiček vyjmenovat. V biblické knize *Zjevení* se vyskytuje sedmihlavý červený drak. *Vnitřní hrad* svaté Terezie z Ávily má „sedm komnat“, ve kterých k ní Bůh přichází „zpoza zavřených dveří“. Trapistický mnich Thomas Merton duchovní cestu přirovnává k šplhání na „horu o sedmi stupních“ a Deepak Chopra přišel se „sedmi duchovními zákony úspěchu“.

Dále zde máme francouzskou středověkou mystičku Markétu Poretovou, jejíž duše prochází sedmi úrovněmi, aby našla spojení s Božskou láskou. Církevní autority ji vyzvaly, aby své zážitky sepsala, což udělala v mistrovském díle nazvaném *Zrcadlo prostých duší*. To, že se o příběh své duše podělila, mělo však strašlivé následky. Po vleklém procesu, v němž vystupovaly

mnohé přední církevní autority (šlo samozřejmě pouze o muže), byla Markéta za své *Zrcadlo* prohlášena kacířkou a poslána na smrt.

Markétu upálili na hranici v Paříži v roce 1310, když nejprve spálili její knihu. Když jsem o tom četla, srdce se mi divoce rozbušilo. Ne z toho, že byla upálena na hranici, což byla předzvěst honů na čarodějnice, následujících o sto let později, ale ze strachu, který její příběh vyvolával. Srdce mi bušilo při pomýšlení, jakou hrozbu pro církevní otce představovalo to, že se jistá žena ve svém nitru setkala s Božskou láskou, že pokládali za nutné zničit její tělo i její knihu. Pravdu však nelze umlčet. Jako v legendě o ptáku Fénixovi stoupá hlas Markéty Poretové z popela, aby žil dál v *Zrcadle prostých duší*: „Ale já jsem byla, říká tato duše, a jsem, a vždy budu bez nedostatku, neboť láska nemá začátek ani konec, ani žádná omezení, a já nejsem nic než láska.“¹

Markéta Poretová své duchovní paměti napsala pro řádové sestry v opatství, kde žila. Z lásky k nim zaznamenala sedmistupňový proces, kterým prošla během své duchovní transformace, při níž se setkala s Božskou láskou uvnitř sebe samé. Prostřednictvím ženské duchovní skupiny nazvané ČERVENÉ DÁMY (RED-LADIES), které jsem pomáhala více jak deset let, a prostřednictvím konference zabývající se ženskou spiritualitou, kterou jsem založila a nazvala stejně jako svou knihu ODHALENÍ (*REVEAL*), jsem potkala vás – zcela odlišný typ svaté ženy. Smajlík.

Tak jako Poretová procházela sedmistupňovou duchovní transformací, sedm závojů v *Odhalení* odpovídá sedmi fázím duchovního procesu, kterými jsem prošla já, procesu, který ze mě svlékl to, co mi už k ničemu nesloužilo, a zbavil mě falešných představ, které zakrývaly pravdu o tom, kdo jsem.

Kdybych vám těch sedm fází mohla doložit na nějaké názorné pomůcce, byly by zasunuty jedna do druhé jako ruská matrijoška, jako soustředné kruhy nebo kruhový labyrint se systémem sedmera chodeb. V procesu, který popisuji, nejsou fáze hierarchicky rozděleny; jedna není důležitější než druhá. Nejdou v sekvenci za sebou; duše se neodhaluje lineárním způsobem, i když pro účely této knihy tyto fáze v určitém pořadí popisuji. Každý závoj se pohybuje v čase nazpět k událostem a lidem, kteří se v mém životě objevili v určité fázi procesu, aby mi pomohli se názorově posunout jinam.

Tuto knihu označuji za „posvátný návod“, protože obsahuje to, co jsem sama téměř dvacet let hledala: posvátné texty a posvátné hlasy žen. Objevování těchto příběhů, textů a duchovních hlasů Posvátného ženství mi pomohlo odhalit můj vlastní duchovní hlas. Nalezla jsem to, co jsem se vydala poznat: přímou zkušenost s Božstvím. Ať sedím u rozsvícené svíčky v naprostém klidu a vážnosti, nebo si razím cestu davem v centru New Yorku, cítím a vím, co je Božské a co je pro mě pravdivé. A přesně tohle chci ze všeho nejvíc i pro vás všechny: abyste slyšely a cítily lásku bez hranic a moudrost pravdy, která je ve vás, abyste znaly hlas vlastní

duše a důvěřovaly mu natolik, že ho necháte, ať vás ze své hloubky vede.

Přeji si, aby vám duchovní proces, který vám v této knize odhaluji, dal to, co dal mně: pocit **nabytí síly**, která vám umožní zbavit se i sebenicotnějšího dojmu, že jste obětí, a mít naopak vládu nad vším, co se vám stalo; pocit **vtělení**, který vám umožní vzdát se veškerých představ o svém těle kromě té, že je posvátné; vědomí **pravé lásky**, která se jako nekonečný zdroj nachází ve vašem nitru, a nikoli v něčem nebo v někom mimo vás; vědomí **vlastní hodnoty**, které vám dovolí přijmout skutečnost, že na lásku máte přirozené právo a nemusíte dokazovat, že jí jste hodny; takovou **smělost** a takovou **autoritu**, že budete vědět, že svou sílu nemusíte schovávat a že všichni máme přímé spojení s Božstvím; víru ve službu a **smysluplnou práci** pro svět, která vás nebude vyčerpávat, ale naopak způsobí, že dostanete nazpět tolik, kolik dáváte; prožitek lásky a podpory **duchovního společenství**, který vám neustále bude připomínat, že nejste samy – že ženy zachraňují život jedna druhé.

Přeji si, aby tato kniha byla duchovní rádkyní, kterou jsem já nenašla, ale zoufale jsem po ní toužila v době, kdy jsem tento proces nastoupila. Chci, abyste věděly, že existuje cesta, jak projít strachem. Že nejste podivínky, když chcete od života ještě mnohem víc než dosud. Že nejste sobecké ani nenasytné.

Proces vašeho zasvěcení započal.

První závoj

ODHALENÍ příběhu vaší duše

*Máte vládu nad vším, co se vám stalo.
Vyprávějte své příběhy.*

ANNE LAMOTTOVÁ

NEVIDITELNÝ MOST

Chystám se vám vyprávět příběh. Už jste ho slyšely dříve. Je to v podstatě jediný příběh duše, který se o ní kdy vyprávěl.

Začíná neklidem a touhou.

Nebo začíná záblesky oslepující záře z hrnce zlaťáků, který vám stále uniká, a náznaky nespolehlivého štěstí, které je na něčem závislé – na drogách, na milenci, na konkrétním předmětu – a to vám připomene, že existuje světlo, které je trvalejší, a pak se ta představa rozplyne.

Nebo to začne vyloženým požárem: rozvod nebo smrt násilím roztrhne malost vašeho života vedví a odhalí, že něco – jakási nesmírnost – je neuvěřitelně blízko. A že vždycky byla. Most mezi vámi a nesmírností je neviditelný, ale vy přesto zkoušíte všechno možné, abyste ho našly. Navštívíte určitého gurua, poslechnete si nějakého imáma. Cestujete k svatyni v nejvyšším bodě průsmyku vedoucího přes vysokou horu, která má jméno, co ani nedovedete vyslovit. Zpíváte mantry. Dodržujete celibát. Praktikujete tantrickou soulož. Spíte, abyste si mohly vykládat své sny, a meditujete s buddhisty, abyste se probudily.

Prohledáváte svět, abyste našly poklad, o kterém víte, že je někde nablízku, jako váš stín. Je prchavý a stále vám uniká, a přesto je tak obyčejný a základní, jako vzduch, který vdechujete. Vydáváte se na nejrůznější místa a hledáte tento poklad, aniž byste si uvědomovaly, že to, co hledáte, máte ustavičně při sobě. Nakonec se vyčerpané, zklamané a plné beznaděje zastavíte. A přestáváte hledat.

Navrátíte se domů.

Navrátíte se ke svému víceméně přijatelnému životu, ke svému ucházejícímu povolání, ke svým přátelům, kteří vás jednou milují a jindy nechávají příliš o samotě. A pak vám to jednoho dne dojde: je ještě jedno místo, kde jste dosud nehledaly. Stojíte uprostřed své malé, zanedbané garsonky. Nemáte všechno, co jste chtěly. Možná, že máte jen zlomek toho, o čem jste snily, když vám bylo třináct let, ale přesto se teď usmíváte.